

कब्बी आणि गडद अंधार

CooCubby · मराठी · Cubby and the Big Dark

कब्बी जागा झाला. सगळीकडे अंधार.

मध्यरात्री कब्बीला जाग आली. खोलीत अंधार होता. अगदी गडद अंधार.

पापा?

“पापा?” कब्बी हळूच म्हणाला. टप, टप, टप. पापा बेअर आत आले. त्यांचा झोपाळू आवाज किती मायेचा होता!

अंधार म्हणजे आकाशाचं पांघरूण.

“अंधार म्हणजे आकाशाचं पांघरूण,” पापा बेअर म्हणाले. “त्यात तारे छान ऊब घेऊन झोपतात.”

ऑली म्हणतो, “हू-हू!”

खिडकीच्या कडेला बसलेला ऑली म्हणाला, “हू-हू! मला अंधार आवडतो. तो किती शांत आणि मऊमऊ असतो.”

एक चिमुकला ताऱ्याचा दिवा.

पापा बेअर यांनी ताऱ्याच्या आकाराचा छोटासा दिवा लावला. खोलीभर मंद, सोनेरी उजेड पसरला.

खोलीतले दोस्त शोधू या.

“तुझं पांघरूण कुठे आहे? तुझं टेडी कुठे आहे? तुझा कप कुठे आहे?” कब्बीला सगळं सापडलं. सगळं तिथेच तर होतं.

तीन हळूहळू श्वास.

“तीनदा हळूहळू श्वास घेऊ या,” पापा बेअर म्हणाले. श्वास आत... बाहेर. आत... बाहेर. आत... बाहेर. कब्बीचे खांदे सैल झाले.

पापा जवळच बसतात.

पापा बेअर पलंगाजवळ बसले. “मी इथेच आहे.” कब्बी पुन्हा आडवा झाला.

अंधार आता दोस्त झाला.

कब्बीने अंधाराकडे पाहिलं. आता तो भीतीदायक वाटत नव्हता. तो तर आकाशाचं पांघरूण होता. कब्बीने एक मोऽठी जांभई दिली.

पुन्हा झोप. झुऽऽ.

ऑलीने हळूच एकदा “हू” केलं. कब्बीने डोळे मिटले. आणि सकाळपर्यंत अंधाराच्या पांघरुणात तो उबदार, सुखात झोपला.

CooCubby

Free picture stories for little ones, in 8 Indian languages

coocubby.com